

[Justitsministeren.]

ministeriet, i hvert fald ikke for så vidt angår oplysningerne om forholdene i England, som et af spørgsmålene gjaldt, et spørgsmål, som jeg i øvrigt troede var stillet af hr. Henry Christensen; jeg kan jo ikke se på spørgsmålene, hvem der har stillet dem, sådan som forretningsgangen er. Svar på dette spørgsmål om forholdene i England modtog vi i justitsministeriet den 27. september. Hr. Henry Christensen vil nok indrømme mig, at så var det lidt sent at tilstille udvalget materialet, det udvalg, der blev nedsat i forrige folketingssamling; det ville være naturligt at vente med at give folketinget oplysning om dette materiale, til lovforslaget på ny havde været til første behandling og et nyt udvalg var valgt. Det regnede vi naturligvis sikkert med ville ske, og vi fik jo også ret i den antagelse.

De to andre spørgsmål kunne man nok have givet en foreløbig besvarelse af, men spørgsmål, som netop drejer sig om afgrænsningen, ville det nok være heldigst at vente med at besvare, indtil man havde disse meget fyldige oplysninger, som vi nu har fået fra England, fordi netop dette materiale — det er på 4 tæt beskrevne foliosider — indeholder oplysninger til belysning af spørgsmålet, som det næsten ikke er rimeligt at undvære, når man skal besvare det spørgsmål.

Hr. Anker Jørgensen understregede den centrale vanskelighed, som netop er afgrænsningen af begrebet politisk arbejde, og, som jeg sagde, oplysningerne fra England bekræfter i høj grad, at det er meget store vanskeligheder, man står over for her.

Hr. Asger Jensen var noget bekymret over, at skattevæsenet øjensynlig betaler en del af den politiske virksomhed, som nogle politiske partier udfolder. Jeg kunne da have lyst til at spørge hr. Asger Jensen, om han er lige så bekymret over den andel, skattevæsenet må betale af den konservative valgpropaganda — og vi kan for så vidt tage venstres med. Det er jo ikke ukendt, at de to partier modtager betydelige tilskud fra Arbejdsgiverforeningen eller

Industrirådet eller Grosserer-Societetet, og som det vist er kendt, kan man ikke drive grossereraktivitet her i landet uden at være medlem af Grosserer-Societetet; dér er man tvungent medlem, mindst lige så tvungent som en arbejder er i en fagforening. (A. C. Normann: I København!). Naturligvis i København, ja. Jeg ved godt, at grossererborgerskabet ikke kan erhverves andre steder, i provinsen; men det forandrer jo ikke det principielle, det vil jeg tro hr. A. C. Normann vil give mig ret i.

Vi må tage sagen til behandling i et udvalg nu, og jeg skal stille det materiale, som man har ønsket, til rådighed for udvalget, sådan at udvalget kan komme i gang.

Ordføreren for forslagsstillerne (Henry Christensen): Jeg takker for ministerens svar. Jeg var jo godt klar over, det gav jeg vist også udtryk for, at det ikke på nogen måde skyldtes ond vilje, at der var gået $\frac{1}{2}$ år, inden vi kunne få svar, og jeg må måske rent praktisk allerede her aftale med ministeren, at selv om der nu går nogle dage, inden udvalget bliver nedsat og kan fremsætte spørgsmål på ny, vil man stadig betragte spørgsmålene som værende „i funktion“, så man fortsætter lige så energisk eller om muligt endnu mere energisk med at få besvarelserne klar, så vi kan komme hurtigt i gang med det fortsatte arbejde i udvalget.

Ellers vil jeg bare gerne gøre den bemærkning til hr. Anker Jørgensen, der var så glad for at bruge ordet dilettantisk, at jeg tror nu, at lovforslaget er lige så vel udarbejdet som måske så mange andre forslag. Det, hr. Anker Jørgensen synes at se væk fra, er det centrale problem i lovforslaget, nemlig om mennesker som forudsætning for at kunne opretholde deres arbejde eller deres erhverv skal være tvungent til at betale tilskud til politiske partier, som de ikke er tilhængere af. Det er et spørgsmål om borgernes frihed, og det synes, som om hr. Anker Jørgensen —